

[Ole Espersen]

danske regler? Det var også en del af beslutningsforslaget fra maj måned 1990.

Grove (KF):

Jeg vil gerne fremhæve, at vi i Det Konservative Folkeparti naturligvis ønsker størst mulig åbenhed omkring de forhandlinger om hele EF-problematikken og om EF-unionen, vi fører. Det er meget vigtige forhandlinger, der skal foregå i de kommende år. Det har vi også vist igennem vort arbejde i Markedsudvalget, hvor vi jo tager nogle beslutninger med hensyn til åbenhed.

Derimod er vi fra Det Konservative Folkepartis side meget betænkelige ved forslag, der kan skade vores forhandlingssituation i EF. Det er altid en balancegang: Hvor meget kan vi tage frem af vores forhandlingsposition? Vi ved, at alle ambassadører her i Danmark med stor interesse læser aviser, læser alt om Danmarks forhandlingssituation i EF, og hvad vi agter at gøre. Og skal vi føre fornuftige forhandlinger fra regeringens side i EF, skal det ikke foregå igennem aviserne, så skal det foregå nede i EF.

Jeg synes, det er positivt, at man fra Socialdemokratiets side nu lægger op til en forhandling om, hvad vi kan tage frem, og hvad vi skal holde – ikke hemmeligt, for det vil ikke være hemmeligt, efter at vi har afsluttet forhandlingerne, men hvad vi ikke skal offentliggøre, før vi er færdige med forhandlingerne.

Det er meget væsentlige spørgsmål, og jeg synes i hvert fald, at det er positivt, hvis vi kan få en diskussion i gang om det, og det vil vi være klar til, men som forslaget ligger her, kan vi ikke anbefale det.

Der er også et andet synspunkt, man burde tage med, og det er, at dette forslag ikke løser problematikken med hensyn til EF-dokumenter. Det problem, at man fra EF's side siger, at de dokumenter kan man ikke offentliggøre, vil dette forslag ikke løse. Derfor er det også naturligt for en lille nation som Danmark, at vi indretter vores lovgivning og prøver at presse igennem i EF, at vi får mere åbenhed. Det er også det der står i det danske memorandum at vi skal arbejde på.

Jeg synes, at det her ikke er noget, der haster. Lad os bare tage det stille og roligt, så vi får samme forhold som de øvrige lande og samme forhandlingsbetingelser. Det er det, man beder

om fra regeringens side, og det er det, vi støtter fra Det Konservative Folkeparti. Vi er klar til åbenhed, men det må ikke skade vores forhandlingssituation.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Forslaget ligger nu her i salen på baggrund af SF's vedtagne beslutningsforslag af 17. maj 1990. Beslutningsforslagets indhold var, at offentlighedslovens § 10, stk. 1, nr. 3, og forvaltningslovens § 14, nr. 3, skulle ophæves. Det var med baggrund i et ønske om, at der blev åbnet mulighed for en større grad af offentlighed omkring EF-sager.

Jeg skal ikke lægge skjul på min sympati for tanken bag forslaget. Da det europæiske samarbejde, vi i øjeblikket ser forme sig, bliver af mere og mere fast karakter, er det af vital vigtighed, at der, jo hurtigere det går, lægges mere og mere vægt på åbenhed og diskussion som basis for de beslutninger, der måtte blive truffet.

Imidlertid taler den øjeblikkelige situation ikke for forslaget, og hvorfor nu ikke det? Almindeligvis er det sådan med aktindsigt, at nødvendigheden dikterer det ud fra et demokratisk sikkerhedshensyn. Der er med andre ord tale om parlamentets sikkerhed for, at regeringen fører den lovgivende forsamlings ønsker ud i livet og ikke modarbejder eller omformer hensigten med de enkelte love.

Dog er aktindsigt også en balancegang, for demokrati er ikke udelukkende den lovgivende magts, men også den udøendes og i øvrigt den dømmende magts mulighed for at handle i overensstemmelse med, hvad fordelingen imellem de tre magter fordrer.

Her kan love om aktindsigt komme hindrende i vejen, og det er netop, hvad man kan befrygte dette lovforslag vil gøre. I vort nuværende europæiske samarbejde udgør de forskellige landes regeringer i Ministerrådet både den lovgivende og den udøvende magt. Denne sammenblanding gør, at det vil være særdeles skadeligt, om man i det danske Folketing vedtager en lov, der gør det muligt for enhver at opnå aktindsigt i nær sagt ethvert ministerielt dokument vedrørende EF-sager, det være sig arbejdsdokumenter, mødereferater el. lign., der udveksles mellem de tværministerielle EF-udvalg. Det må stå klart, at offentliggørelse af sådanne dokumenter ville, om ikke ødelægge, så gøre vores forhandlingssituation meget mere besværlig.